

Тъ приближаваха около единъ милионъ; венчки народы распръснати отъ Дунава до Индусъ са бѣхъ събрали на туй мѣсто. Съ Баязида е имало 120,000 души, отъ които 18,000 Татари, 10,000 Помаци, сѣрска помощна войска подъ прѣдводителството на Стефана, а съ Тимура е имало шесть-седемъ пѣти повече войска отъ Баязидовата. Съ Баязида сж были и петимата му сынове, най-старыйтъ Сюлейманъ Шахъ, Иса, Муса, Мустафа и Мухамедъ.

Бойтъ са започна по шесть часа сутринта. До като татарскытъ войски въодушевени отъ дива распаленность са борѣхъ съ непобѣдимо мѣжество, и Сърбытъ отъ десното крыло, като имъ противостояхъ подобни на львове, правяхъ чудеса отъ храбрость. отъ лѣво крыло войскытъ Айдинскы, Саруханскы, Ментешкы и Кермианскы, и съ тѣхъ и Татарытъ прѣминѣхъ на Тимурова странѣ. Тогазъ Сърбытъ останѣхъ отдѣлены отъ Баязида, и храбрый имъ войвода Стефанъ, съ обрѣженытъ си отъ главѣ до крака конницы, като ся промѣкна съ голѣма щета прѣзъ непрѣтеля, дотѣрѣ до зетя си Султана и му прѣдложи да побѣгне изъ боя. Баязидъ, безъ да са помръдне останѣ съ 10,000 отъ Енячеритѣ си на едно мѣсто, и съ непоколебима храбрость опрѣ са на непрѣтелскытъ нападаня. Щомъ като приближи ноцта и Баязидъ, повлѣченъ отъ войницытъ си, са опита да побѣгне, но коньтъ му сега да са съгне и повали, та тѣй падна въ робство съ голѣмцытъ си и сына си Муса въ рѣцѣтъ на Тимура. (20 Іуня 1402). Князоветѣ, Сюлейманъ, Мустафа, Мухамедъ и Иса са разбѣгахъ; първый отиде западно къмъ морето, другытъ источно въ Амазія, третійтъ южно въ Караманія.

Европейскытъ историцы обичатъ да расказватъ, споредъ нѣкой-си византийскы лѣтописецъ, че Тимуръ водилъ плѣнника слѣдъ себе-си въ една желѣзна клѣтка (кафесъ). Въ источнытъ списатели са никакъ не споменува за тѣзъ измыслица. Напротивъ види са че Баязиду са отдавали голѣмы почести. Само когато веднѣжъ са поопыталъ да побѣгне отъ становището на татарскый господарь, накарали го